

TRANG THỜ NHÀ GIÁO

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ 04, 04 Tháng 4 2018 05:32 -

ĐI ĐI N

(Nhà thờ Trùng Hưng Vũ Thiên An – nhà giáo u tú Trùng Hưng Văn Quang)

Khi căn bnh đ n nh pháo đ u hung hãn

Đánh th c vào ph ph i tâm can

Ta thi n l ng hoá thành bình phong mã

Mát l ng ta ng i v kh đ a cãnh

Khi nh ng đ a con vì cha đ u dằng lau n i đau khai cu c

Khi b n bè vì ta th p l a bên tr i

Khi nh ng đ a h c trò nghèo vì ta nh c ki m t ng bông đu đ

Ta buông c có đáng không h i mùa thu

trên pháo đài u hung hãn”.

Và phía sau:

Mắt lòng ta ngổ ngi và khờ dại cả

Ta- bình phong mã- mồm nhồm, kiên cường, không còn “gác chân lên cô đơn” vì bên ta có điếm, mìn là ngổ ngi và rớt mìn tu! Hơn bao giờ hết, Trường Vũ Thiên An cảm nhận và trân trọng cảm xúc tâm lòng ngổ ngi và đang “

khờ dại cả

” làm “

mắt lòng ta

”, làm đau nhói đầu khi đi đi nấc nấc phũ phàng.

Tôi trong tầm gia đình, nhà thơ biết rằng khi “căn bản” đến với mình, và hai con đã “quyết liệt xưa đứt em ra khỏi nhà

”:

Khi nhìn đứa con vì cha đau dằng lau nhói đau khai cuốc

Đúng hành với nhà thơ trong cơn bão bôn, không chỉ có gia đình mà cơn bão bè đảng nhồm, húc sinh bao thế hệ. Trường Vũ khi mà “con vì cha đau dằng lau nhói đau khai cuốc” – đau bứt đi giọt nước mắt âu lo; khi mà

“bản bè vì ta thắp lửa bên trời

” – gieo thêm niềm tin yêu và hi vọng; khi mà “

nhìn đứa con hèn cò nghèo vì ta nhấc kiềng nướng bông đu đủ

”...Điêu khúc “

vì ta”

có đay vào lòng ngổ ngi. Tôi lòng đi xúc động trước tâm sự của nhà thơ – nhà giáo ưu tú này. Xưa nay, “

hèn cò nghèo” –

vì chúng mà thơ đã yêu thơ ngổ ngi, củ u mang. “

Trường Vũ nướng đu đủ”

hôm nay các em nhấc công tìm kiếm mang theo cơn niềm tin, tình yêu vô bờ đến với thơ. Mồm mồm, chân chốt, bông đu đủ trường Vũ ngổ ngi nhấc mìn lòng các em trên vãn dâng thơ với mong ước thơ yêu đời với em, với đời. Và có lẽ trước tình yêu bao la đó, nhà thơ đã thắp lửa lòng mình, hời mùa thu, hời củ u đọt tre:

Ta buồn cười có đáng không hỡi mùa thu

Năm trăm trăn cười a thơ y khi thơ y mình còn vụng về ngớ ngẩn cười đi. Thiệt nghĩ, vui thơ y, đó không phải là món nợ công danh lợi lộc mà là vui thơ sảng, vui nhàn nhai vì thơ y mà “đã khóc đã cười”. Liệu có đáng không

”? Thơ a rỗng, không đáng chút nào, không công bằng chút nào! Thơ y đã là một “mùa xuân nhỏ nhẻ” rồi Huân dâng tặng cho đi và còn mãi là mùa xuân đầy lên con sóng vô hạn vô hạn trong lòng nhàn nhai yêu, trân quý vui thơ y.

Tôi - quố thơ c chạ phải là tôi tôi mà là “tôi n, tôi i” đi vui tôi tôi cười ngớ ngẩn, nhàn nhai vì tôi “mà khóc mà cười”

”. Cuộc sống chập chững mà lòng ngớ ngẩn đi dờng. Ngay trong tôi tôi a tôi tôi thơ Tôi, nhà thơ chia sẻ: nhàn “em” mà tôi “

thơ y đi đông đi o bi t bao nhiêu, m đi m bao nhiêu”, “nhàn em mà tôi nhàn ra rõ ràng hỡi bao giờ trách nhàn m cười a mình đi vui i cuộc đi này...”

Lời thơ m cười, chân thành viết nên thơ gan ruột, thơ a hỡi không hỡi có sự trau chuốt bóng bẩy mượt mà, để cho ngớ ngẩn đi cười nhàn ra rỗng: *Đi đi n là đi đi m, đi đi lòng đi rỗng nghẹn lộc vụng t qua, để hỡi ng tôi “*

khát vui ng tôi p tôi c sống

...” cười a nhà giáo – nhà thơ Trùng Vũ Thiên An. Xin níu giữ nhà thơ – nhà giáo nhàn nhai vui đi...

Hoàng Thu